

INFORME D'IMPACTE SOBRE LA INFÀNCIA I L'ADOLESCÈNCIA DEL PROJECTE DE DECRET XX/XXXX, DE XX DE XXXXXX DE 2021, DEL CONSELL PER A LA MOBILITZACIÓ D'HABITATGES BUIDES I DESHABITADES.

En compliment del qual es disposa en l'article 22 quinquies de la Llei orgànica 1/1996, de 15 de gener, de Protecció Jurídica del Menor, introduït per la Llei 26/2015, de 28 de juliol, que modifica el sistema de protecció a la infància i en l'adolescència, s'emet el següent

INFORME

Considerant les últimes dades facilitades per l'Institut Nacional d'Estadística (INE) el nombre de persones entre 0 i 17 anys d'edat a Espanya és de 8.348.433, segons xifres del Cens a 1 de novembre de 2011, la qual cosa constitueix el 17,83% de la població total del país. La proporció va anar descendint ràpidament durant les dècades dels 80 i els 90, i a mitjan aquesta última dècada torna a remuntar. Les majors densitats de població infantil i adolescent estan en el sud, i el major nivell de creixement demogràfic, es produeix en les comunitats de la meitat sud-oest enfront de les del nord-est. Les característiques de tots aquests menors d'edat són molt diverses i des de les administracions s'està fent un important esforç per tindre un panorama el més complet possible sobre la seua situació i les seues necessitats. És important destacar el treball realitzat per l'Observatori de la Infància a nivell estatal i pels organismes dedicats especialment a l'anàlisi general de dades sobre la població espanyola (Institut Nacional d'Estadística, Centre d'Investigacions Sociològiques, etc.). També convé assenyalar l'esforç realitzat en eines de seguiment i avaluació com la realitzada per a l'Estratègia NAOS (2011), elaborada pel propi Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, el Consell Superior d'Esports, els Departaments de Salut de les Comunitats Autònomes i les Entitats Locals. Les xiquetes i les adolescents constitueixen el 48,56% del total, i a elles es dirigeixen bona part dels esforços per a garantir la igualtat d'oportunitats des del naixement per part dels poders públics. Destaca la proporció cada vegada major de xiquets nascuts a l'estranger, que han augmentat de ser un 4% de la població menor de 18 anys en 2001 a més del 8% en 2011. La integració d'aquests xiquets està resultant en general, satisfactòria, però la seua presència a Espanya requereix

especial atenció. Un grup també rellevant són els xiquets gitans, especialment pel que fa a l'educació; les dades existents demostren clars avanços quant a l'escolarització de la població gitana en l'educació infantil i primària, si bé la freqüència de l'absentisme escolar i l'abandó prematur continuen sent elevats. Un altre col·lectiu d'especial importància és el dels xiquets menors de 15 anys amb alguna limitació o discapacitat, que segons l'Enquesta de Discapacitat, Autonomia Personal i Situacions de dependència de l'any 2008, són 138.700. En aquest sentit cal destacar la "Estratègia espanyola de discapacitat 2012 - 2020", que recull entre les seues mesures impulsar la detecció precoç de les necessitats educatives especials, o reduir la taxa d'abandó escolar prematur en aquesta població a un nivell inferior al 15%, entre altres. Finalment, les entitats públiques de protecció de menors tenen sota la seua tutela o guarda un total de 35.569 menors en 2010. (Butlletí de Mesures de Protecció a la Infància. MSSSI).

Els xiquets a Espanya viuen majoritàriament amb el seu pare i la seua mare. Malgrat el descens de la natalitat, és especialment significatiu el nombre de famílies nombroses (487.000) i també el nombre creixent de monoparentals (548.600 en el tercer trimestre de 2011, segons "La Dona en Xifres" de l'Institut de la Dona). Segons Eurostat, el diferencial entre Espanya i la UE en percentatge de la despesa social destinada a la funció Família de 2'77 punts (8'34/5'57), i l'any 2009 (últim exercici amb dades completes de tota la UE) aqueix diferencial s'havia reduït a 1'83 punts (8/6'17). En termes de % de PIB, mentre la mitjana de la UE en despesa en protecció familiar en 2009 se situava en 2,26%, a Espanya es va aconseguir el 1,51%, un dels percentatges més baixos de la UE.

La norma que ens ocupa defineix la intervenció de les Administracions públiques sobre els habitatges deshabitats. D'una banda, delimita els supòsits d'intervenció per a la declaració administrativa d'habitatges deshabitats partint de la definició legal d'habitatge deshabitat i de les causes de desocupació justificada previstes, al mateix temps que preveu la posada en marxa d'un ampli i ambiciós catàleg de mesures de foment a fi de potenciar la incorporació al mercat dels habitatges desocupats, així com configura un sistema voluntari d'obtenció d'habitatges privats per a la seua oferta a preus assequibles a través del programa d'intermediació de la Generalitat.

D'altra banda, es refereix al règim jurídic de les grans forquetes d'habitatge i al procediment administratiu per a la declaració d'habitatges deshabitats, creant el

Registre d'Habitatges Deshabitats.

Es preveu la posada en marxa d'un ampli i ambiciós catàleg de mesures de foment a fi de potenciar la incorporació al mercat dels habitatges desocupats i això amb independència de si la persona propietària reuneix la consideració de gran forqueta o no.

Finalment, el decret aborda l'objecte i desenvolupament de l'activitat inspectora en matèria de funció social de l'habitatge i IV reglamenta el procediment administratiu per a l'exercici de la potestat sancionadora davant les infraccions que es cometen en matèria d'incompliment de la funció social de l'habitatge d'acord amb la regulació continguda en el Títol VII de la Llei 2/2017, de 3 de febrer.

A la vista del contingut del Decret és clar que, si bé la seua posada en funcionament manca d'incidència directa en la protecció de la infància i l'adolescència, el desplegament de les mesures de foment contingudes en el mateix així com l'obtenció voluntària d'habitatges privats per a la seua oferta a preus assequibles a canvi dels incentius que es proposen, suposarà un increment del parc d'habitatge existent en el mercat de lloguer i, en conseqüència, un més fàcil accés a un habitatge per als famílies pertanyents als col·lectius més vulnerables que, es veuen afavorits, a més, per les mesures contingudes en el programa d'intermediació de la Generalitat que es contempla com un servei integral d'informació, intermedicció i assessorament.

LA DIRECTORA GENERAL D'EMERGÈNCIA RESIDENCIAL, FUNCÍO SOCIAL DE L'HABITATGE I OBSERVATORI DE L'HÀBITAT I SEGREGACÍO URBANA